

Misstaget, eller Den gamla
fröken, comedie i en act
efter Marphy [!, = Arth...

Altén, Mårten,

1700-1829 81 Fa Br.

Ex. A

MISSTAGET,

ELLER

DEN GAMLA

FRÖKEN,

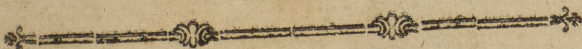
COMEDIE I EN ACT

EFTER

MARPHY och MAYER;

AF

M. ALTÉN.

STOCKHOLM,

Tryckt hos Bokhandlaren JOH. DAHL,

1797.

via. So.
Dram.

(B)

1700-1829

Personerne:

BARON GYLLENKLO.

BARONESSAN GYLLENKLO.

FRÖKEN GYLLENKLO, BARONENS
SYSTER.

MAJOR STÅLHJERTA.

FÅNDRIK ROSENFELT,

EN BETJÄNT.

FÖRSTA SCENEN.

BARONESSAN. FRÖKEN.

BARONESSAN.

Min bästa Ivägerska, låt då en gång säga er —

FRÖKEN. Låt säga er, och låt säga er, och aldrig hör jag annat än låt säga er. Men jag har ju sagt er, min nådiga Ivägerska, at alt hvad ni säger, tjänar til ingen ting.

BAR. Men om ni då bara ville ha den godheten och höra mig til punkt.

FR. Åh min Baronessa — jag vet alt för väl, at ni hör er själf rätt gärna, och at ni älskar ingen ting så mycket, som er egen mening. Hvad er själf angår, så vill jag aldeles inte hindra er at följa den. — Jag utber mig blott samma godhet af er, och förklarar nu en gång för alla, at ingen ting kan rygga mit beslut.

BAR. Jag beklagar er då af alt mit hjerta. Men jag vågar ännu hoppas mycket af er egen eftertanke.

FR. Ni bedrar er, min Ivägerska, ni bedrar er.

BAR. Befinna blott, at ni inte mera är barn, inte mera någon ung oförfaren flicka, hos hvilken en sådan obetänksamhet kan vara förlätlig. I edra år. —

FR. I mina år, min Ivägerska?

BAR. Ja, i edra år. — Jag säger inte det, för at förolämpa er. —

FR. Ni är alt för god, min Friherinna! Men om jag dör af ålderdom, så skulle jag juft råda er ockfå, at tänka på ert testamente.

BAR. Om jag inte ville er få väl, min Fröken, så vore jag mindre öppenhjertig. Men ni belönar min vänskap med mindre tackfämhät, än den kanske förtjenar. Jag förjer för ert lugn, och ni har altid gett er all möda at förstå mit. — Hvad mit testamente angår, så hoppas jag ännu ha god tid en sexton eller aderton år bortåt efter er död.

FR. Hvilken impertinence!

BAR. Ni blir onådig, min Fröken, och det klår er rätt väl. Det blandar några rofor i liljorna på edra kinder.

FR. Ni är min brors fru, min Baronessa, men derfore passår det er inte at bemöta hans syfter med ohöflighet. — Jag dependerar aldeles icke af min bror; jag disponerar själf min förmögenhet, jag skall berättå hånne det, min Baronessa och — ja-a - min Baronessa — — —

BAR. Vet ni, at ni blir verkligen vacker, när ert blod kommer få där i en liten gäsning. — Men det är en stor fynd, at ni intet giftat er i min ålder, då ni var omkring edra tjugu år. Ni tror inte, hvad det är nyttigt både för förstånd och hjerta, at bli bitti' gift.

FR. Verkligen? Skulle ni verkligen ha vunnit så mycket derpå?

BAR. Men at vänta tils det blir få fent på aftonen, och at sen altid nödgas tala annorlunda än man tänker — "Jag frågar inte efter karlarna — Jag är rätt glad at jag aldrig haft göra med dem

— Jag tänker aldrig gifta mig.” — Säj själf, min bästa svågerska, är inte det alltid er gamla trall? Och likväl har den där unga Adonis fatt ert fyrti-
 äriga hjerta i en så fasslig brand.

FR. Fyrtiäriga hjerta!

BAR. Blif inte ond på mig, min Fröken, utan på er bror, som är min sagesman.

FR. Jag ser altför väl er affigt, min Baronessa. Men er möda är fruktlös. Karlarne se inte med edra ögon. — Jag skulle vara 40 år gammal! Jag förfäkrar er — på min åra! — ja, jag förfäkrar er — — Men jag känner, min svågerska! — — Jag skall berätta er, at Fåndrik Rosenfelt är ganska ung, långt yngre än er man — och Fåndrik Rosenfelt skall ni veta — (*en betjänt kommer.*)

BETJ. Et bref, nådi' Fröken! (*går.*)

FR. Från hvem? — — Ack! från min Rosenfelt. (*läser.*) ”Min nådiga Fröken! — Den åran at ifrån er älskade hand få emottaga et bref, har upfyllt mit hjerta med så fälla känslor, at jag ej kan uttrycka min tacksamhet. Jag kan blott låja, at ni återkallat detta hjerta til lifvet, som tränade för er, och endast dyrkar er.” — — Hör nu min Baronessa? — Men, når man är 40 år gammal få — —

BAR. Ni är afundsvärd, min Fröken!

FR. Afundsvärd! — i fanning, min Baronessa, jag kan inte neka det. — Behagar ni höra vidare? — ”Alt sedan jag såg er vid Djurgårdsbrunnen, har ni alltid varit min enda tanke, alltid närvarande för min inbildning — och nu, då jag är nog lycklig at åga er ömhet och ert samtycke

at få anhålla om er brors bifall til vår förening, hastar jag, at i dag göra honom min upvaktning. Jag är beredd at ingå alla de vilkor han föreslår, och förbyter gerna min frihet i de bojer, hvarmed er hand fångslar mig. Jag är, hvad jag aldrig kan uphöra at vara, er ömaste tilbedjare, Rosenfelt." — Läs själf, om ni behagar.

BAR. Jag har nog af at ha hört, min Fröken. — Men ännu en gång, besinna hvad ni gör. Han är ung. — Ungdomen är häftig — men obeständig.

FR. Likväl med undantag, min svågerska. — Det kommer ockfå ofta an på föremålets skicklighet at alltid kunna behaga. —

BAR. Hvilken man vilst inte kan befrida er. — Men likväl skulle jag råda er, at för Rosenfelts skull ej afslå et för er mera passande partie, som tillika har edra vänners odelta bifall. Major Stålhjerter. — —

FR. Den invaliden? Fy! förskona mig ifrån at höra hans namn — jag ber er min svågerska, för alt i världen. — Jag skall straxt gå och besvara detta gudomliga — gudomliga bref. — Nästa sommar har jag väl den äran at se er dricka brunn hos mig på min Rosenfelts landt egendom. — Kom ihog, min Baroneffa, at det ges ansigten, hvilkas skönhet blomstrar långre, än man tror. Ödmjuka tjänarinna, min söta svågerska. (går.)

ANDRA SCENEN.

BARONEN och BARONESSAN.

BAR. Hvarföre så brådt om min syster? —
(til Baroneffan.) Hvad fattas hånne nu igen?

BARONESS. Hon har åter fått et bref ifrån Rosenfelt. — Men har du nästintill hört maken, min vän? Det underligaste infall jag vet af någon yngling!

BAR. Det tyckes vara litet bakvändt, jag tillstår det.

BARONESS. Men du borde likväl råda hånne, at bli Majoren trogen.

BAR. Jag? Hvad angår det mig? Det qvittar mig lika, bara någon vill ha hånne. Hon har nu på någon tid blifvit aldeles odräglig. Och jag, som är hånnes yngre bror, har alltid haft för litet vålde öfver hånne, at kunna förmå hånne til förnuft; och det är såfångt at hoppas någon fred i mit hus, innan hon är borta.

BARONESS. Känner du då den där blinda Rosenfelt?

BAR. Inte honom själf, men väl hans famille. Det är godt och hederligt folk; jag ville bara önska, at han håller stånd, den unge herren.

BARONESS. Det samma önskar jag också — men vet du jag tviflar rätt mycke —

BAR. Äfvenså jag. Öfs imellan sagdt, jag kan inte begripa, hvar skönheten sitter på min syster.

BARONESS. Och en skönhet, som eröfrar så våldsam — med et enda slag. Det är et under öfver alla under.

BAR. Åtminstone det största kärleken gjort. — Men lika mycke, bara hon kommer ur vägen. At ha en gammal jungfru i sit hus, är at hyfa själfva fatan.

(*Betjanten kommer in.*) Fåndrik Rosenfelt frågar efter nådi' herren.

BAR. Be honom vara så god och stiga in. (*Betjanten går.*) Herr Fåndriken gör allvare!

BARONESS. Svägerskan har visat honom til dig — och unga Herren tycks vara resolverad at löpa storm. Jag vill lemna Herrarne allena. — Men antingen är han förryckt, eller är smaken det besynnerligaste under solen. (*Hon går.*)

TREDJE SCENEN.

BARONEN. FÅNDRIKEN.

BAR. Ödmjuka tjänare. — Var så god och sitt, Herr Fåndrik.

FÅNDR. Det låv inte vara Herr Baron obekant, hvarföre jag tar mig den friheten, at göra Herr Baron min visite.

BAR. Den äran, som ni behagar visa mig och min famille —

FÅNDR. Den äran, at genom en förbindelse med Fröken, Herr Barons syster, bli uptagen i Hr Barons famille, är ält hvad jag önskar. — Herr Baron, jag tilber hånne. Jag kan ej beskrifva mina känslor. Hånnes första blick har förkjulat mig.

BAR. (*afsides.*) Det var fan!

FÅNDR. Hånnes intagande sätt at uttrycka sig — behaget at hånnes väfende — mildheten i hånnes upförande. —

BAR. Ni smickrav, Herr Fåndrik.

FÅNDR. Ack nej! Smickrets språk är främmande för hjertat. Den fullkomligaste hofman skulle sakna ord, om han blott ville vara rättvis emot Frökens förtjänster, som öfvertreffa alla läf-ord.

BAR. (*Skakar hufvudet, affides*) Behaget af hennes väfende! mildheten i hennes upförande! —

FÅNDR. Inte långesedan såg jag hånne för första gången vid Djurgårds brunnen. Det var hundra år skönheter omkring hånne, men hon fördunklade dem alla. Hon gick arm i arm med Fru Baroneffan. Det var mig omöjligt, at ibland mångden genast finna någon, som kunde presentera mig för damerna. Och då jag äntligen fann en bekant, som ville göra mig denna vänskap, såg jag dem redan långt ifrån mig stiga i vagnen. Från denna stund ägde hon mit hjerta. Hennes första blick gjorde mig til hennes slat.

BAR. Det är en ganska — ganska oförmödad bekännelse, Hr Fåndrik. (*halfböggt för sig själf.*) Åtminstone långt mer än jag under de sista 15 åren hållit för möjligt. — (*Til Fåndriken.*) Jag tillstår, ni betraktar min syster ur en altför fördelagtig synpunkt.

FÅNDR. Vifst inte. Man måste vara hennes bror, man måste genom hennes dagliga åsyn väna sig vid så mycket behag, för at ej deraf känna et lika lifligt intryck, som jag.

BAR. Ni är alt för god. Men — förlåt en årlig man sina små betänkligheter. — Är det steg ni gör, til äfventyrs ej litet förhastadt?

FÅNDR. Förhastadt? Nej! jag lyder blott min känsla. Jag högaktar edra betänkligheter. Men

hvem kan bättre känna vårt hjerta, än vi själfve?
— Den ängel, som väckte min dyrkan, har också
förstått den. Jag har häones tilstånd at anhålla om
hännes brors samtycke. —

BAR. Som alltid är beredd at samtycka til
sin systers lycka.

FÅNDR. Ack! jag har aldrig tviflat derpå.

BAR. Jag har ingen ting i verlden emot er
person. Jag känner er famille och er förmögen-
het. (*affides.*) Men det gör mig ändå ondt. Sådant
kan omöjligen ha bestånd. Men bör jag hindra
min systers lycka? (*högt.*) Tillåt mig, at ännu
göra er en fråga! At döma efter ert utseende, så
kan ni ännu knapt ha gjort ert inträde i verlden?
— Ack! det är en lycklig tid! — Har ni redan
fulländat edra studier?

FÅNDR. Längesen, Herr Baron! — Jag fyl-
ler snart mina tre och tjugu år.

BAR. (*affides.*) Bevara mig! hans Cloris är
nästan en gång til så gammal. (*Högt.*) Det skulle
man knapt kunna föreställa sig, Herr Fåndrik! —
Men ännu en hufvudpunkt. — Har ni rådfrågat er
med er famille?

FÅNDR. Jag har inga föräldrar mer. Baron
Löwenstedt, min Oncle, min andra far, som jag i
mina små affairer aldrig går förbi, har jag också
denna gången frågat, och han samtycker til allt.

BAR. Nå väl, om han är nöjd — så kan
jag ingen ting ha deremot.

FÅNDR. Han önskar ingen ting högre, än
at, innan han dör, se mig lyckligt gift. Så snart
detta sker, afträder han til mig sin bästa egendom.

Jag har hans uttryckliga löfte, och Herr Baron skall själf, om få befallas, få höra det af hans egen mun. När vill Herr Baron vara hemma för honom?

BAR. När han befäller och det är er lågligt.

FÄNDR. Jag skall straxt ha den äran at föra honom hit, om Herr Baron behagar. Jag skyndar til honom, — men — ännu en önskan kvarhåller mig et ögonblick här.

BAR. Jag förstår. Min syster skall straxt vara hos er. Ni förlåter väl, at jag lemnar er, för at skaffa er et angenämare sällskap. (*i det han går.*) Nå det är sant — man bör ingen ting svärja före här i verlden.

FJERDE SCENEN.

FÄNDRIKEN *allena.*

Jag skall aldrig uphöra at årkänna er godhet. — Trösta dig nu, mit arma hjerta! all fruktan, alla tvifvel försvinna — och jag förgås ej af glädje och förkjusning? Amalia är min, hon hör mina önsknningar, hon belönar min kärlek. (*Han går fram och tillbaka och småsjunger för sig själf.*) Hon kommer! — hon kommer! hannes blick böjer mit stolta hjerta til en dyrkande undergifvenhet och tyft beundran.

FEMTE SCENEN.

BARONESSAN. FÄNDRIKEN.

BARONESS. Min — ni — jag ber om förlåtelse, om jag står er.

FÅNDR. Ack! — (*bockar sig med vördnad.*)
Hvem skulle ni kunna störa, min nådiga? Ni är
altid välkommen.

BARONESS. Jag trodde mig finna Baronen
här.

FÅNDR. Han gick nyss ut. (*affides.*) Huru
en enda stråle af hånnes sköna ögon bjuder mina
begär tyftnad!

BARONESS. Jag undrar, at han kunnat lem-
na er alleaa. Det är, at med nog liten arighet
spela värden i hufet.

FÅNDR. (*affides.*) Hånnes blygsamhet vakar
öfver hånnes böjelse — Jag blir stum — jag kan
omöjligen tala hånne til.

BARONESS. (*affides.*) Han är aldeles utom
sig — men det är en vacker gälle!

FÅNDR. Min nådiga! — —

BARONESS. Herrarnes samtal angick förmod-
ligen brefvet, som ni i dag morgons skickade hit.

FÅNDR. Jag — jag — jag har vågat —

BARONESS. Ni är den ende i världen, som
kan kalla det *vågadt*. Jag hoppas, Baronen har in-
gen ting deremot.

FÅNDR. (*affides.*) Hoppas? Himlen belöne
hånne för detta ord! — (*Högt.*) Han har utan svår-
ighet gifvit mig sit samtycke, om hans syster vill
visa mig så mycken åra.

BARONESS. Ni själf gör hans syster mycken
åra. — (*Affides.*) Långt mer än hon förtjänar.

FÅNDR. Hånnes blygsamhet tvingar hånne
at vända bort sit sköna ansigte. (*Högt.*) Herr Baron

har behagat upmuntra mig, at åtminstone hyfa något hopp —

BARONESS. Jag kan heller inte inse, hvarföre ni borde misströsta, om jag annars får fåja et ord dertil.

FÅNDR. Hvem skulle ha en större rättighet dertil, än ni?

BARONESS. Då — (*affides.*) men det är obegripligt — (*Högt.*) då är ni nära målet af er önskan.

FÅNDR. (*affides.*) Hon kunde knapt uttala dessa ljufva ord — förkjuifande strid imellan kärlek och blygsamhet! — (*Högt.*) Ack! ni gör mig obeskrifligt lycklig! — (*affides.*) Guddomliga flicka!

BARONESS. Et så hedrande anbud, som ert, förtjenar aktning, och kan ej gerna bedraga er önskan. Baronen älskar för mycket sin syster dertil, och hela famillen erkänner sig vara er förbunden!

FÅNDR. Min nådiga! hvarmed skulle jag kunna belöna denna nedlåtenhet? Hela min lifstid är ej tillräcklig at förtjena den.

BARONESS. Ni misskänner ert värde, Herr Fåndrik! Ni vet min och Baronens tanke. Det beror nu blott på min svågerskas samtycke. Hon tyckes väl redan vara vunnen — men hon är knapt en minut densamma. Ödmjuka tjänarinna! Jag skyndar, för at skicka til er min svågerska,

SJETTE SCENEN.

FÅNDRIKEN (*allena.*)

Hvilken verd! hvilken anstændighet! at fæja alt, alt med den lätthet, som det varit et samtal om vanliga händelser. Och jag, färdig at förgås af ömhet, v gar knapt andas. — Det kommer någon — Ha, Baroneffen. — hvilken natt h ljer h nnes  nfigte. Se hur hon kr mar sig! De där gamla drakarna pl ga f fvas genom krus och smicker. Jag skall f rf ka.

SJUNDE SCENEN.

FRÖKEN. F NDRIKEN (*som nu visar sig mera grann  n i första Scenen*)

FRÖKEN. Min sv gerska har sagt mig —

F NDR. (*bockar sig.*) Min nådiga —

FR. (*affides.*) Ack! en hjertans f t g ffe!

F NDR. (*affides.*) Det  r aldrig Amalias sv gerska — det  r h nnes mormor.

FR. (*affides.*) Han  r i en älskvärd förvirring. (*Högt.*) — Min sv gerska har sagt mig, at ni redan varit här en god stund. Jag ber om f rl telle, om jag låtit er vänta på mig.

F NDR. Min nådiga — (*affides.*) Natten börjar skingra sig; men den stygga minen kan hon inte bli af med.

FR. (*affides.*) Jag måste komma hans blygsamhet til hjelp. — (*Högt.*) Ni har varit så god och skickat hit et bref — min sv gerska har l st det, och —

FÅNDR. Och förfåkrat mig om fit samtycke.

FR. Det är mig kårt. Jag hade orsak at frukta. —

FÅNDR. Jag har hånnes ovilkorliga samtycke — och äfven Baronens. Nu återstår blott — min nådiga! vågar jag hoppas —?

FR. Hr Fåndrik — den liflighet, med hvilken ni yttrar er önskan —

FÅNDR. Är blott et bevis af min kärlek — en kärlek grundad på aktning, och uphögd genom beundran.

FR. Ni visar hela vår famille, och i synnerhet mig mycken ära. Vi äro er ganska mycket förbundne.

FÅNDR. Förbundne? Mig? Nej det är blott jag, som är er oändligen förbunden! På min sida är ingen förtjenst. Jag lyder blott mit hjerta. Och hvilket hjerta kan emotstå en sådan skönhet, så namnlösa behag?

FR. (*affides.*) Ack om min syster hörde honom! (*Högt.*) — Jag fruktar, ni slöfar alt för mycket med ert beröm. Er kärlek är ännu så ung —

FÅNDR. Så mycket längre har han at lefva. De behag, som väckte den, äro borgen för des beståndighet. Ack! min nådiga! om ni visste mit hjertas känslor, ni skulle omöjligen kunna lemna mig i en så grym ovifshet.

FR. (*affides.*) Ack! han är helt och hållet i mina händer. — (*Högt.*) Hr Fåndrik! ägtenskapet är et så viktigt steg. Man kan aldrig vara nog försigtig —

FÅNDR. Min nådiga. — (*affides.*) Men hon ser förbannadt onådig ut.

FR. Tillåt mig blott en enda liten anmärkning. — Ni nämner endast yttre fullkomligheter. Et godt hjerta, klokhet, förnuft, conduite, är väl egentligen det förnämsta hos et fruntimmer. —

FÅNDR. (*affides.*) Och hushållning och köksvett. — (*Högt.*) Min nådiga har ganska rätt — jag är aldeles af samma tanke — och huru är det möjligt, at et fruntimmer, hvars behag och upförande har så mycken fullkomlighet, kunde sökna en enda af dessa egenskaper?

FR. Så vill jag också ej längre plåga er med denna ovifshet: jag har nu nog pröfvat er uprigthet. Mina små betänkligheter försvinna.

FÅNDR. Ack! Ni återkallar mig til lifvet. Huru skall jag förtjäna så mycken godhet? — Jag skall straxt ha den åran at presentera för er min Oncle. (*i det han går.*) Jo, din gamla håxa, jag knep dig likväl!

ÅTTONDE SCENEN.

FRÖKEN (*allena.*)

Hvad skall nu min syster säga? Nu hoppas jag, hannes impertinencer ska ta en ånde. Den stygga människan! — Hon skall af mit exempel lära, at en mogen skönhet gör de säkraste eröfringar. Låt hanne nu komma bara! Ack om hon ändå stått bakom dörren! Huru fört var alt hvad han sade! Men ändå tusen gånger sötare hans blickar! Ja, han har aldeles förtrollat mig — jag är dödligt kär i honom!

NIONDE SCENEN.

BARONESSAN. FRÖKEN.

BARONESS. Nå min Fröken! hur stå affai-
rerna? Hvad säger han?

FR. Hvad säger han? Alt hvad fött och godt
är. Och han är så artig, och så öm, och så älsk-
vård, och så, så, så — och likväl under allt detta
så öfverdrifvet blygsam!

BARONESS. Blif inte ond på mig, min svå-
gerska — jag har ändå vid den här saken en så
bemynderlig känsla. — Det förekommer mig likom
— ja, jag vet inte huru jag skall förklara mig —
men — Gud vet huru det hänger ihop. ✓

FR. Fru Baronessan skulle alt för lätt kunna
förklara sig alt, om hon bara täcktes förstå, at man
också vid mina år kan åga den gåfvan at behaga.
Karlarna äro skönhetens egentlige domare hos vårt
køn — hvarföre vill ni då, min Svågerska, bråka
er hjerna dermed?

TIONDE SCENEN.

BARONEN. De förre.

BAR. Nå, mina Damer?

BARONESS. Ack min vän! här står glädjen
up i tak!

FR. Skämta iste, min Svågerska — jag förstå-
krar, at saken är ganska allvarsam. — Förlåt mig,
mit Herrskap — jag lemnar er — jag vill vara
allena. Kärlekens ljuftva phantasier fly verldens
buller, och söka så gärna den stilla enslig-
heten.

 ELFTE SCENEN.

BARONEN. BARONESSAN.

BARONESS. Är det inte för underligt? Det står aldrig rätt til med hånne.

BAR. St! St! Säj inte ord mera! Lät hånne göra som hon behagar! Lät hånne få en man — om det är möjligt! Det skall fågna mig rätt mycke.

BARONESS. Och mig ockfå — men et fådant partie! — Man kan då inte aldeles ta fit förnuft til fånga.

BAR. Förnuft och ögon och öron, bara vi bli af med hånne. Hon blir ju hvar dag odrägligare.

BARONESS. Men bästa du, Majoren — du känner honom — han är het, och jag fruktar et häftigt uptråde. Han håller sig säkert til dig.

 BAR. Jag fruktar ingens hetta, som jag inte retat. Min syster är inte mera barn. Hon bör veta hvad hon gör. (*Betjänten kommer in.*)

BETJ. Major Stålhjerter.

BAR. Han är välkommen.

BARONESS. Ser du! där ha vi honom! — Jag håller för rådligaft at jag går ur vägen. Jag har inte lust at vara närvarande vid första stormen.

TOLFTE SCENEN.

MAJOREN. BARONEN.

 MAJ. [*med et bref i handen.*] Skall jag tro mina ögon? Anfakta, om det är sant! Men det kan aldrig vara ifrån hånnes hand. Det är säkert någon gemen människa, som härmat hånnes styl, för at

lätta ofs i lufven på hvarann. Vänta din Canaille! jag råkar dig väl! — Se där Baron Gyllenklo! — Ni måste ge mig ljus i faken, Herr Baron. Säg mig, är det här brefvet från er syster? (*ger honom brefvet.*)

BAR. (*ser på brefvet.* Ja, Herr Major, så ser det ut.

MAJ. Känner ni innehållet?

BAR. Jag har väl inte läst det — men —

MAJ. Men ni kan gissa?

BAR. Kanske.

MAJ. Kanske? — Herre! är det conduite? Är det hönnet? Hvad kan ni anföra til er systers försvar?

BAR. Jag hvarken kan eller vill vara min systers advocat. Jag blandar mig aldrig i fruntimmernas affärer.

MAJ. Ni må blanda er eller inte blanda er — ni vet likväl, at alt var afgjort, at vår bröllopsdag var utfatt.

BAR. Det har jag hört.

MAJ. Så se då, hur hon bår sig åt med mig! här skrifver hon mig en lumpen breflapp, och tar igen sina ord. Hon har besinnat sig, hon vill aldeles inte veta af mig mera; hon kastar sig i en mans armar, som gör hånne evigt lycklig — och Gud vet hvad det alt är för snick snack. Hvad säger ni dertil, Herr Baron?

BAR. Hvad jag redan har sagt — ingen ting. Det angår mig inte.

MAJ. Det angår er inte? Herre! jag trodde jag hade at göra med folk af heder. —

BAR. (*med någon ifver.*) Herr Major, jag ber er — glöm inte (*med foglighet*) at jag aldeles inte har at befalla min syster. Ni hade at göra med et fruntimmer, och ni känner ju könet.

MAJ. Jag lär först nu känna det. — Hvem är det då, som har lofvat göra hånne så fatans lycklig?

BAR. Han heter Rosenfelt. Min syster och han ha själfve afgjort saken. Nu må de ocklå själfve vara derföre ansvarige.

MAJ. Vål. — Kan jag ha den åran at få göra Fröken min visite?

BAR. Jag skall anmäla er — men se där kommer hon ju själf oanmäld.

MAJ. Det är mig kärt. Jag vill blott höra det af hånnes egen mun. Det är alt, hvad jag begär. Jag måste åtminstone veta, hvad hon kan ha at förebåra.

BAR. Som ni behagar. Jag vill lemna er alena. Ni vet, Herr Major, jag har aldrig lagt mig i edra underhandlingar med min syster.

TRETTONE SCENEN.

FRÖKEN. MAJOREN.

FR. Ah! Majoren! (*vill gå tillbaka.*)

MAJ. (*hindrar hånne.*) Et ögonblick, min Fröken, et ögonblick!

FR. Jag menar jag har skrifvit er, Herr Major, —

MAJ. Riktigt, min Fröken! aldeles riktigt! jag har fått ert bref. Men des innehåll är så o-väntadt, at jag omöjligen kan finna mig deri.

FR. Jag beklagar det rått mycket.

MAJ. Tro inte, at jag kommit hit för at jämra mig och tigga om ert medlidande —

FR. Åh! jag hoppas också, at ni öfverlefver er förluft —

MAJ. Öfverlefver?

FR. At ni inte förtviflar —

MAJ. Förtviflar? — Inbilla er inte, min Fröken, at jag är så angelågen om er person, och at det är min oro, som drifver mig hit —

FR. Så önskade jag, at er oro åtminstone måtte drifva er härifrån. Herr Major, vi passa aldeles inte för hvarannan.

MAJ. Det är blott min förundran, som gör, at ni ser mig här; min förundran öfver ert upförande. Och efter det förekommer mig något otroligt, så vill jag bara fråga er, om jag skall tro detta förtreffliga bref?

FR. Til punkt och pricka, Herr Major, och dermed har faken en ånde.

MAJ. Ödmjuka tjänare, min Fröken. Jag förläkrar er, at jag kan betala förakt med förakt, aldeles som ert upförande förtjänar. Det är allt, hvad jag har at säga er. Ödmjuka tjänare — men ännu något — är detta min lön för tre års beständighet? —

FR. Jämt för tre år, Herr Major. Hvem bad er dröja så länge? Jag har nog låtit er förstå min tanke. Den, som friar i tre år, tycks aldrig vilja

göra alfvare. Ni hade bordt visa mera ifver. Nu har jag gifvit en annan mit löfte, och vi ä' skiljde.

MAJ. Förtreffligt! — (*affides.*) om jag ändå fick den hämnnden på hånne at det gjorde hånne öndt. (*Högt.*) men min nådiga Fröken! förtjänar jag väl at affpisas med et sådant förakt? Känner ni då aldeles ingen ting mera för mig?

FR. Aldeles intet.

MAJ. För er Stålhjerta, som ni —

FR. Som jag önskar måtte lemna mig.

MAJ. Som ni eljest unnade det hopp —

FR. Bort med denna hand! min tilhör en annan.

MAJ. Återkalla det förhaftade löfte ni gifvit denne andre.

FR. Aldrig, aldrig, ända in i bleka döden! — Om ni är en man af åra, Herr Major, så lemna mig — eljest måste jag ropa min bror och Fåndrik Rosenfelt om hjälp.

MAJ. Er Fåndrik Rosenfelt skall vara mig ansvarig, huru han kunnat understå sig —

FR. Er ansvarig? Vill inte er tapperhet ocklå ställa mig til ansvar, Herr Major?

MAJ. Min Fröken! —

FR. Nej se på bara, huru ond han är! jag vill aldeles inte ha at göra med en så illak människa. Gud ske låf jag slipper er. Ni är förskräckligt het, Herr Major. — Ni har fått ert afsked, och är ännu kvar? Nå så vill jag recommendera mig. (*går.*)

FJORTONDE SCENEN.

MAJOREN *allena.*

Hvad hon grimacerar och hvad hon fladdrar! nå de kärngarne! de ha inte mer än tungan, men det gevåret förstå de ockfå at bruka. — Jag kan omöjligen hålla til godo en sådan chicane. Men hvad skall jag göra åt en gammal mö-kåring — Rolensfelt skall vara mig ansvarig — Baron Gyllenklo skall vara mig ansvarig.

FEMTONDE SCENEN.

BARONEN. BARONESSAN.
MAJOREN.

BAR. (*til Baronessan, som följer honom.*) Var obekymrad min vän! — (*Til Majoren.*) Ropade ni, Herr Major?

MAJ. Herre! man bemöter mig ovärdigt, ni få väl som er syster! vet ni —

BAR. Jag? Befinna er, min bästa Major, det var ju inte jag som skulle gifta mig med er.

MAJ. Men det måste ju förarga mig, och jag har rätt at förarga mig, och jag blir dervid, ni upför er aldeles inte, som en —

BARONESS. Hvad rår Gyllenklo före, at hans syster —

BAR. Ni är utom er Herr Major. Ni kan nu inte döma om saken. Kom låt oss först dricka et par glas; se'n ska vi vidare talas vid.

MAJ. Nej, Herre! jag dricker inte. Låt oss byta et par kulor med hvarann — det kan bättre svalka mig.

B 3

BARONESS. Himmel! — (*til Baronen.*) Nu ser du, hvad jeg altid har sagt.

BAR. (*til Baronesse.*) Det är inte farligt, min vän! (*til Majoren.*) Herr Major, gör mig den äran och stig op med mig på mina rum. Om jag inte fullkomligt justifierat mig hos er, innan vi tömt första bouteillen, så står jag til er tjänst. Men deremot ber jag er nu, at ni måtte sanfa er lite. Lyd mit råd, jag skall anse det som en vänskap af er. I detta lynne släpper jag er inte ur mit hus.

MAJ. Jag har altid ansett er som en man af heder, Herr Baron — och derföre måste jag väl nu höra er, och tiga tils jag hört.

BAR. Jag är er förbunden för denna godhet. Ni skall inte ångra den. Lät oss då gå, om ni behagar. (*de gå.*)

SEXTONDE SCENEN.

BARONESSAN *allena.*

Hvad jag blef illa vid! Det har man nu af min svågärskas befinnerliga nycker. Hon begär dårskaper, och familjen får lida derföre.

SJUTTONDE SCENEN.

FRÖKEN. BARONESSAN.

FR. Tst! Tst! är han borta?

BARONESS. Ack nej! han är ännu kvar — och han gör långt mera väfende af er än jag trodde. Han vill er så väl, och ni vräker bort honom, som en gammal klädning. Jag tillstår, det är aldeles inte artig af er.

FR. Inte artigt? Hvad menar ni med den expressionen, min Baronesse? Det är kanske inte artigt, at jag inte upoffrar min och den älskvärda Rosenfelts lycka åt den där gamle Ryttaren.

BARONESS. Jag vill nu inte förlora et ord mera hos er. Ni låter ändå inte säga er. Jag skall föka op Herrarne. Hos dem kan jag hoppas at ut-rätta något.

ADERTONDE SCENEN.

FRÖKEN. FÄNDRIKEN.

FR. Ja, hos *de där* Herrarne, ha ha ha! — Ack! se där Herr Fändriken! så snart tillbaka igen?

FÄNDR. Jag flyger på kärlekens vingar. Jag kunde ej dröja längre. Min Oncle är ock så fraxt här. Alt går efter min önskan. Det har väl ej förefallit någon förändring!

FR. Ätminstone ej af betydnet.

FÄNDR. Således ändå *någon* förändring. Ni oroar mig, min nådiga! Har Baronen befunnat sig?

FR. Nej han står vid sina ord.

FÄNDR. Men er *svågerska*? Ack! jag bäfvar mellan fruktan och hopp. — Skulle hon väl ha ändrat den gynnande tanke, hvarmed hon smickrade mig?

FR. Det vill jag just inte säga. Hon tyckes bara —

FÄNDR. Hvad?

FR. Jag vet inte hvad jag skall tänka om hånne.

FÅNDR. Ack! jag står likfom på nålar — jag ber er, lemna mig inte längre i denna ovisshet.

FR. (*affides*) Se hur han darrar, stackars gäffe! men det skadar inte at plåga honom lite, lå blir hans glädje få mycket större. — (*Högt.*) Hon tror at —

FÅNDR. Ack! hvad ville ni säga mig?

FR. Hon är inte aldeles nögd —

FÅNDR. Jag är förlorad!

FR. (*affides.*) Nå den är rätt illa ankommen. (*Högt.*) Hon talar om et skickligare partie.

FÅNDR. Et skickligare?

FR. En viss Major har — redan någon längre tid — haft samma hopp, som ni, Herr Fåndrik — men honom skall väl jag expediera.

FÅNDR. Min nådiga! ni lofvar mig det?

FR. Lita på mig, Herr Fåndrik. Han sitter väl tämligen fast i min svågerskas hjerna, och hon har gjort sig mycken möda at öfvertala mig —

FÅNDR. (*affides.*) Skulle jag väl kunnat vänta sådant af hånne? (*Högt.*) Men tror ni då verkligen, at hännens hjerta talar för Majoren?

FR. Hännens hjerta? Åh det — vill jag just intet säga. Men oroa er inte. Slutligen kommer ändå allt an på mig.

FÅNDR. Allt? — ja — det är ganska billigt! Er långa bekantskap med verlden —

FR. *Långa* bekantskap, Herr Fåndrik? Jag börjar nu först göra mit intråde —

FÅNDR. Er djupa bekantskap, ville jag säga — er kannedom — er tidiga sällsynta kannedom — (*affides.*) som heller just inte lär vara den kor-

tafte. — (Högr.) Ni, min nådiga, måste framför alt frågas.

FR. Det förstås, Herr Fåndrik, det förstås — jag hör min svågerska komma. (affides.) Bara inte Majoren — (Högr.) Hvad menar ni, om jag lemnade er allena med hånne? Om ni ännu en gång talte med hånne? Sök at själf öfvertala hånne. (går.)

FÅNDR. Jag är er oändeligen förbunden. — (allena.) Gumman är inte så rasande som hon ser ut. Hon kommer — hon kommer den grymma älskade! — Hånnes falskhet gör hånne ännu skönare.

NITTONDE SCENEN.

BARONESSAN. FÅNDRIKEN.

BARONESS. Ni ser så ledsen ut, Herr Fåndrik. Har någon ting obehagligt händt er?

FÅNDR. Ni har sönderslitit mit hjerta.

BARONESS. Jag sönderslitit ert hjerta?

FÅNDRIK. Ja, grymma! Ni har gjort mig olycklig.

BARONESS. På hvad fått?

FÅNDR. Och ni är känslolös för det qual ni förorsakar.

BARONESS. Jag förstår aldrig et ord.

FÅNDR. Er svågerska har sagt mig alt.

BARONESS. Hvad kan hon ha sagt er?

FÅNDR. Hvad ni kanske anser för inter, men som gör min död.

BARONESS. För Guds skull, hvad?

FÅNDR. Majoren — jag vet alt — Majoren behagar er mer än jag. Ni förstör mit hopp; ack!

detta hopp, som ni själf hos mig väckt och underhållit.

BARONESS. Majoren är en hederlig man —

FÅNDR. (*affides.*) Ack! hon älskar honom!
— (*Högt.*) Nå vå! Ni faller min dom, min förskräckliga dom.

BARONESS. Står då ert öde i mina händer? Jag säger ju inte mer om Majoren, än han förtjänar —

FÅNDR. (*affides.*) Det är grusligt! —

BARONESS. Och hvad hvar och en måste få ja, som känner honom —

FÅNDR. (*affides.*) Ack! jag förgås!

BARONESS. Hans anspråk är äldre än ert.

FÅNDR. Råknar då kärleken, som en bokhållare? Huru kan ni så kallt summera ihop dessa förtjänster — så små emot den enda, at äga et hjerta som tilber?

BARONESS. Hvarför inte! Jag är ju inte kär.

FÅNDR. (*affides.*) Hvilken dolk! — (*Högt. Bittert.*) Jag ser det!

BARONESS. Min syster bemöter väl inte nu Majoren med den attention som hon borde, ehuru han hela tre åren inte utan hopp gått här i huset.

FÅNDR. Hvarföre sade ni mig inte det straxt? Hvarföre behagade ni gynna den låga, som en så förförande skönhet tände i mit bröst?

BARONESS. (*leende.*) Förförande skönhet!

FÅNDR. Le, obarmhertiga! le åt de qual ni förorsakar! Triumphera, om ni deri finner ert nöje. Mit öde är ty värr i edra händer.

BARONESS. Ni beklagar er utan orsak, Hr Fåndrik. Hvad förlorar ni derigenom, huru jag

dömer om Majoren? Det är ju inte mig han vil gifta sig med.

FÄNDR. Inte?

BARONESS. Bevara mig Gud derifrån!

FÄNDR. Ack! jag andas åter!

BARONESS. Det beror ju helt och hållet på min syster.

FÄNDR. Helt och hållet?

BARONESS. Naturligt!

FÄNDR. Talar då ingen ting för mig i ert hjerta?

BARONESS. I *mit* hjerta?

FÄNDR. Så länge detta ännu är deladt, så länge en annans bild —

BARONESS. (*affides*) Han vet inte hvad han vill den stackarn. (*Högt.*) Mit hjerta är ju länge se'n bortgifvet.

FÄNDR. Ack! plåga mig inte med en evig växling af hopp och fruktan. Unna mig åtminstone en skymt af genkärlek!

BARONESS. Genkärlek? Är det då *jag* som skall älska er?

FÄNDR. Huru länge kan då ert ädelmod smårta er tilbedjare?

BARONESS. Min tilbedjare? Huru förstår ni det, Herr Fändrik? Är ni inte min svägerskas tilbedjare?

FÄNDR. Jag har mycken aktning för er svägerska; jag erkänner med tacksamhet hennes välvilja; men hennes tilbedjare kan jag aldrig bli.

BARONESS. Aldrig?

FÄNDR. I hennes ungdom tår hon väl ock.

få varit rätt vacker; men huru länge se'n är inte den tiden förbi! —

BARONESS. Förtreffligt! Det här blir mig alt obegripligare. — Förklara er tydligare, Hr Fåndrik. Är det mig ni älskar?

FÅNDR. Ja er, min nådiga, er, blott er! jag svär vid denna sköna hand — (*kysser händens hand.*)

BARONESS. (*drar undan handen. Affides.*) Det här går något långt! — (*Högt.*) Säg mig Herr Fåndrik! — drömer jag eller är jag vaken?

FÅNDR. Skulle ni ännu kunna tvifla på min ömhet?

BARONESS. Er ömhet för mig? — Nå det tilstår jag! Så måste då hela trieriet gå för sig, för at göra mig en sådan förklaring!

FÅNDR. Och denna förklaring innefattar alt hvad mit hjerta känner.

BARONESS. Skönt! och hvad menar ni Baron Gyllenklo skall säga om det?

FÅNDR. Han? — Han bifaller min affigt.

BARONESS. Skall jag fråga honom?

FÅNDR. Ju förr des heldre! Min heder står i fara, så länge jag tviflar derpå.

BARONESS. (*affides.*) Skulle han väl — men jag har eljest inte märkt något oklokt hos honom. — Akta er, Herr Fåndrik — han är inte långt härifrån.

FÅNDR. Gå skynda er til honom. Mätte ni själf endast hälften så mycket gynna mig som han.

BARONESS. (*i det han går.*) Det hade jag väl nästan lust at lofva er.

TJUGONDE SCENEN.

FÅNDRIKEN (*allena.*)

Jag tar hånne på orden! — Men huru kan det nu förekomma hånne så otroligt? — Det är en befinnerlig famille, det här! En vacker flicka, som i början ger mig hopp om sin hand, och sedan leker så främmande, som hon aldrig vilste et ord deraf. Hon tillåter mig at få be sin bror om des samtycke. Jag finner i honom en öpen, förnuftig och artig man. Han skickar själf til mig sin syster, och en time lednare faller hon i största förundran, når jag säger hånne, at han bifaller min kärlek. En gammal håxa i hufet, som man narrat den staccars karln, at göra til sin hustru, och som alla människor i springa lång väg före, regerar alt; alt är hånnes alsmågtiga vink underkastadt, til och med det, hvori man eljest inte erkänner någon annan domare än sig själf — och, hvilket under! — den styggan är den enda, som med någon ifver tycks ta mit partie. Se där kommer hon nu igen!

TJUGONDE FÖRSTA SCENEN.

FRÖKEN. FÅNDRIKEN.

FR. (*affides.*) Jag får väl lof och gå fram igen. Majoren dröjer alt för länge hos min svåger. — (*Högt.*) Nå, Herr Fåndrik, hvad säger min svåger-ska.

FÅNDR. Hon har beröfvat mig nästan alt hopp.

FR. Bry er inte om hvad hon pratar, Herr Fåndrik. Til slut kommer det ändå bara an på mig.

FÅNDR. Ni är alt för god. Men hvad jag önskar, uphör at vara en lycka, om jag skall ernå den genom tvång. Jag vill ej en gång ha at tacka någons öfvertalande föreställningar derföre. Icke desmindre erkänner jag er välvilja. (*kysser hånnes hand.*)

FR. (*affides.*) Han är förskräckligen kår! Han äter väl op min fattiga hand rätt nu. — Om min svågerska låg det här ändå! — Himmel, Majoren! (*Högt.*) Jag är i ögonblicket hos er igen! (*i det hon går.*) Ack! den föta gåffen! — —

TJUGONDE ANDRA SCENEN.

MAJOREN. FÅNDRIKEN.

MAJ. Där slingrar hon sig undan, den trolösa! — Är ni Fåndrik Rosensfelt?

FÅNDR. Ja.

MAJ. Förfvara er Herre!

FÅNDR. Hvarföre?

MAJ. Utan complimententer!

FÅNDR. Hvad är då på färde?

MAJ. Hvad är på färde? För tufan! är ni inte den damens älskare, som nyfs gick ut?

FÅNDR. Som nyfs gick ut? På min åra inte.

MAJ. Ingen förställning, förfvara er!

FÅNDR. Herre, jag springer inte för er värja, men jag drar heller inte min utan orsak. Om jag gör något anspråk på den damen, som nyfs gick ut, lå skall ni få kalla mig, alt hvad ni behagar. Hånne afstår jag gerna för evig tid til hvem som helst.

MAJ. Ni affår hånne?

FÄNDR. På samma fätt, som man affår hvad man aldrig begårt.

MAJ. Då år jag någd. (*Sticker in värjan.*)

FÄNDR. Men huru kommer ni på den misstanken at jag år kår i den där damen?

TJUGONDE TREDJE SCENEN.

BARONEN. De förre.

BAR. Ni tillåter er rätt vackra saker i mit hus, ni, Herr Fåndrik.

FÄNDR. Herr Baron!

BAR. Ni understår er at trakta efter min hustrus åra —

FÄNDR. Er hustrus åra?

BAR. Och det är nedrigt, Herre: Jag fordrar satisfaktion på stället. (*drar värjan.*)

FÄNDR. Hvilket misstörstånd! Jag försäkrar er — en minuts tolamod —

BAR. Intet ögonblick!

MAJ. Men ni borde väl åtminstone höra, hvad Fåndriken kan ha at säga, tycker jag. Jag vet väl inte, hvad jag skall tänka om det här; men ni har ju själf prådikad för mig, at man bör höra folk, innan man dömer.

BAR. Jag vet, hvad min hustru sagt mig, försvara er, Herre!

FÄNDR. Hvem har jag då förolämpat? Jag svår Herr Baron, at jag söker ingen ting i ert hus, som kunde strida emot er åra. Jag älskar Fröken Gyllenklo —

MAJ. Fröken Gyllenklo? För tufan Herre! försvara er i ögonblicket!

FÅNDR. Åter igen? — Det är inte hederligt, mine Herrar! två emot en!

BAR. Sant nog! där en redan är för mycket. Bort med er vårja, Herr Major!

MAJ. Först måste ni aflåja er Fröken Amalia Gyllenklo, Herr Fåndrik!

FÅNDR. Amalia? Nej inte fört än med mit lif! Om det gäller hånne, så kan jag få väl dra min vårja, som någon annan. (*han drar.*)

BAR. Sakta er, Herr Major! Jag fruktar, vi ha bägge orått. Åtminstone få Herrarne inte slåss i mit hus. Herr Fåndrik, gör mig ocklå den vänskapen —

FÅNDR. (*sticker in vårjan. Affides.*) Jag lyder min Amalia i hånnes bror.

BAR. Herr Major, ni har ju lofvat mig, at faken skulle få ha sin fria gång? Om min syster ger Fåndriken företråde, år han derföre brotflig?

MAJ. Ni har rått, det undföll mig blott för et ögonblick.

FÅNDR. Således år er syster min?

BAR. Om hon sjålf vill, af alt mit hjerta;

MAJ. Det år en troløs människa!

BAR. Herr Major!

FÅNDR. En troløs människa?

MAJ. Det gör mig ondt; men jag har sagt det.

FÅNDR. För tufan! försvara er, Herr Major!

BAR. Nå nå, inte så het Herr Fåndrik! befinna blott Majorens belågenhet, och —

TJUGONDE FJERDE SCENEN.

BARONESSAN. FRÖKEN. De förre.

FR. Nä, min svågerska! öfvertyga sig nu med egna ögon!

FÅNDR. Ändtligen är jag lycklig! min ålskade! Vågar jag trycka er til mit hjerta? (*omfamnar Baroneßan.*) Vågar jag? — Vågar jag? —

BAR. Hvad Herre? Inför mina ögon? (*rycker honom ifrån henne.*)

FÅNDR. Ack! unna mig min förkjasning! Inför himmelens ögon äro vi de lyckligaste makar.

BAR. Är ni rasande, Herre? Vill ni gifta er med min hustru?

FÅNDR. Er hustru?

BAR. Detta fruntimmer, säjer jag er, är min hustru.

MAJ. För fan i våld — jag luktar luntan.

FÅNDR. Detta fruntimmer — er hustru?

BAR. Ja, ja, ja! Och detta är min syster, om hvars hand ni bemödat er.

FÅNDR. Herr Baron!

BAR. Detta är Fröken Amalia Gyllenklo, som ni vill beröfva Major Stålhjerta.

FÅNDR. Bevara mig Gud derifrån! — jag håll denna Damen (*pekar på Fröken*) för er Fru, och denna för er syster. (*Baroneßan och Majoren skratta.*)

FR. Hvad är det? Har man bara behagat roa sig med mig?

BARONESS. Min Fröken, *karlarne se inte med mina ögon!*

MAJ. *Har ni inte skänkt er hand åt en annan, min Fröken? eller huru var det?*

BARONESS. *Karlarne äro skönhetens egentliga domare hos vårt kön.*

FR. Säj mig, Herr Fåndrik, har ni inte succat för mig! har ni inte rätt ofta kyft min hand?

FÅNDR. Jo, min Fröken, men blott för att vinna ert förord hos den, (*vänder sig til Baroneßan*) som jag olyckligt vis (*til Fröken*) tog för er person. Om jag begått et misstag, få ber jag er om förlåtelse. Jag hoppas det är för er ingen ting derigenom förloradt.

FR. Ack! Herr Fåndrik, alt — alt är förloradt! — Ser ni inte hur de stå och skratta åt mig? (*gråter.*)

BARONESS. Grät inte, min Fröken. *Kom ihog at det ges ansigten, hvilkas skönhet blomstrar längre än man tror.*

MAJ. (*trallar för sig själf.*)

FÅNDR. (*affides.*) Det var likvål et förbannadt misstag! — (*Högt.*) Min Friherrinna! Herr Baron! Jag tilstår! jag är högst flat öfver den förvirring mit förhastande förorsakat. Och efter et så oväntadt uppträde, återstår för mig ingen ting vidare, än at be Herrskapet alla om förlåtelse, och ju förr des heldre recommendera mig. (*vill gå.*)

FR. Och mig vill ni ensam lemna i sticket? Är det fagoner det?

FÅNDR. Min nådiga Fröken, jag har vid min heder lofvat Herr Majören, at inte göra något anspråk på er. En äldre rätt måste ega företrädet.

FR. Nå jag fer nu väl med hvem jag har at göra. — Herr Major, jag erkänner mit fel, och har nu inte betänkande vid at ge er min hand.

MAJ. Ödmjuke tjänare! hvilken oväntad godhet! men jag beklagar at jag *dröjt alt för länge* — at jag *inte visat nog ifver*. Jag hoppas *likväl at kunna öfverleva min förlust*. Vi passa aldeles inte för hvarann. *Och dermed har saken en ände*.

FÅNDR. Herr Baron, mina Damer, Hr Major, jag ber ännu en gång om förlåtelse! min Friherrinna! lef alltid lycklig! (*i det han går.*) Himmel! at jag förlorat hanne!

MAJ. (*affides.*) Hon kan inte mera undgå mig, men det skadar inte, at pina hanne lite. — (*Högt.*) Herr Baron, mina Damer, jag ber äfven om förlåtelse! — min Fröken! lef alltid lycklig! (*i det hon går.*) Himmel! at hon har förlorat mig!

FR. Det kan jag inte längre uthärda! Karlarna äro Barbarer och Irokefer och Nyaseeländare och jag hatar hela könet. (*går.*)

BARONESS. Ha ha ha!

BAR. Ack! Gud trösta oss! nu få vi ändå behålla vårt huskors.

BARONESS. Men såkert inte länge. Jag känner Majoren. Han är en god kännare af banco. — Kom min vän! vi-låre i dag få spisa tète à tète. Svågerskan tyckes inte ha appetit. Den enes misstag, den andres svartsjuka och den tredjes förtviflan skall ge oss et rikt ämne til conversation.
